

Zondagochtend breekt aan

Van Nicci French verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Het geheugenspel
Het veilige huis
Bezeten van mij
Onderhuids
De rode kamer
De bewoonde wereld
Verlies
De mensen die weggingen
De verborgen glimlach
Vang me als ik val
Verloren
Tot het voorbij is
Wat te doen als iemand sterft
Medeplichtig

In de Frieda Klein-reeks:

Blauwe maandag
Dinsdag is voorbij
Wachten op woensdag
Donderdagskinderen
Denken aan vrijdag
Als het zaterdag wordt

Nicci French

Zondagochtend breekt aan

Vertaald uit het Engels door
Marja Borg en Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3819 9 (paperback)

ISBN 978 90 263 3820 5 (gebonden)

© 2017 Nicci French

© 2017 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Marja Borg en Els van Son

Motto Shakespeare op p. 5 uit *Verzameld werk*, vertaling Willy Courteaux,

Uitgeverij De Bezige Bij, Antwerpen, 2014

Oorspronkelijke titel *Sunday Morning Coming Down*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Stephen Carroll / Trevillion Images

Kaart binnenwerk © Maps Illustrated, 2017

Foto auteur © Mark Kohn

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via

www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Glyndwr: Uit woeste diepte kan ik geesten roepen

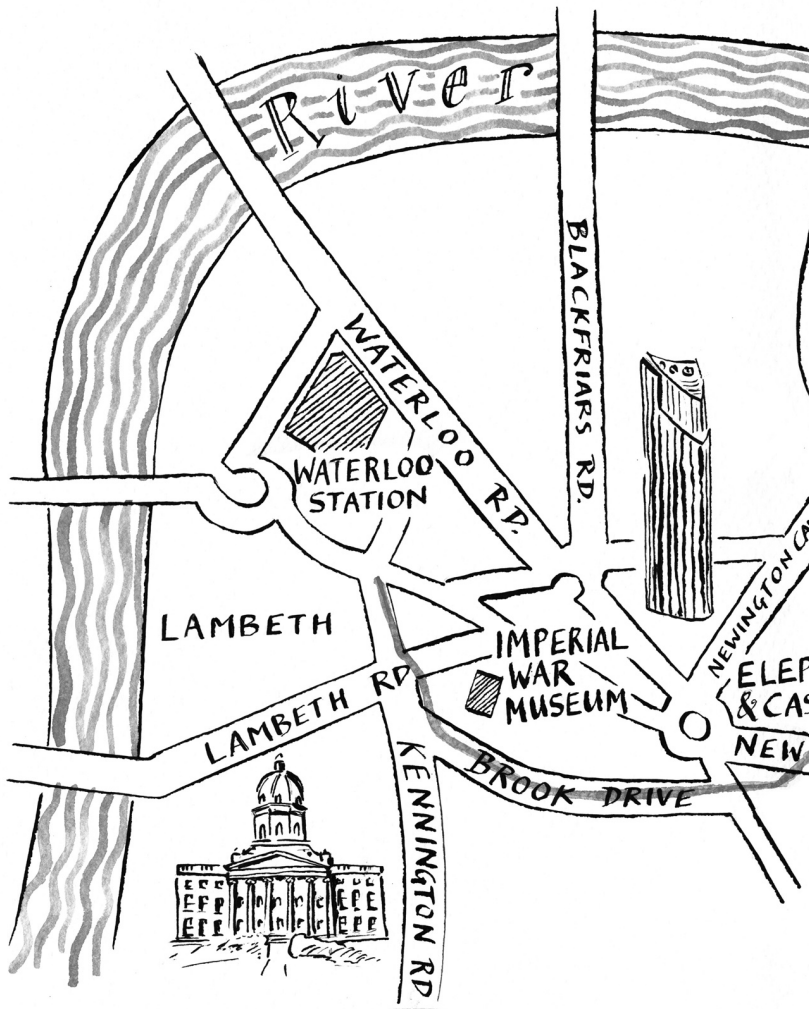
Heetspoor: Ach wat, dat kan ik ook en iedereen

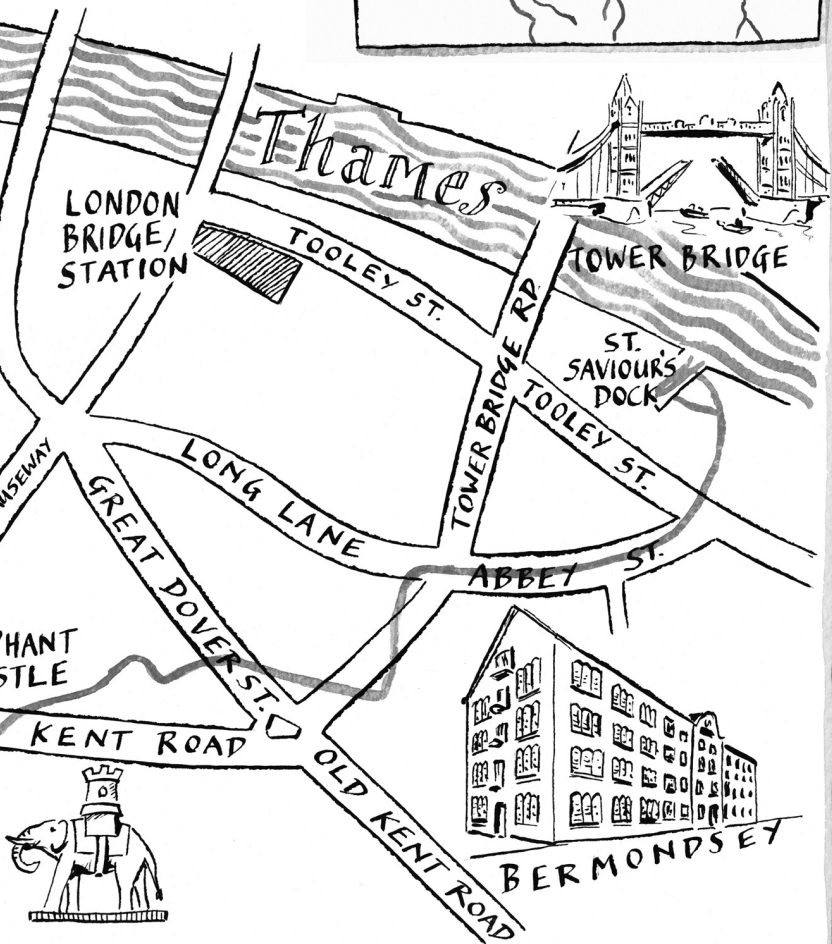
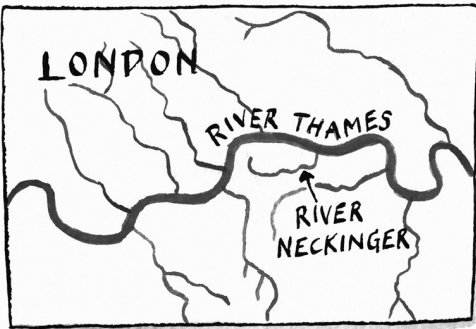
De vraag is: komen zij als u hen roept?

William Shakespeare, *Hendrik IV* (1)

(derde bedrijf, eerste toneel)

RIVER NECKINGER

I

HET LIJK ONDER DE VLOER

I

De flat was in één keer vol geluiden. De telefoon begon te rinkelen, stopte, begon opnieuw te rinkelen. Op de tafel piepte het mobieltje. Er werd aangebeld, één keer, twee keer, en tegelijkertijd werd er op de voordeur gebonsd. Hoofdinspecteur Karlsson hees zich vanuit zijn stoel op zijn krukken en ging opendoen.

Op de stoep stond een bijzonder kleine, bijzonder magere vrouw die hem fronsend aankeek. Ze had roodbruin stekeltjeshaar, met aan de voorkant een lange lok die over één oog viel. Haar gezicht was smal en bleek, lichtelijk asymmetrisch, met kleurloze wenkbrauwen en kaneelbruine ogen. Ze droeg een zwarte parka, een grijze slobbertrui, een donkere broek en oranje sneakers. Het regende en haar gezicht was nat. Boven haar kraakten de takken van een plataan.

‘Ik ben inspecteur Petra Burge.’

Ze leek nog zo jong, vond Karlsson. Maar toen zag hij de fijne kraaienpootjes om haar ogen. En aan de linkerkant van haar hoofd had ze een litteken dat van haar oor tot in haar hals liep.

‘Ik heb van u gehoord.’

Burge keek verbaasd noch gevleid. ‘Ik moet u meenemen naar een plaats delict.’

Karlsson gebaarde naar zijn krukken. ‘Ik heb ziekteverlof.’

‘Het moet van de commissaris.’

‘Bent u door Crawford gestuurd?’

‘Hij zei dat ik u moest zeggen dat er een lijk is gevonden in Saffron Mews.’

‘Saffron Mews?’ Het was alsof hij een stomp in zijn maag kreeg en hij stak zijn hand uit om zijn evenwicht te bewaren. ‘Wat is er gebeurd?’

‘We gaan er nu heen. Ik ben met de auto.’

Toen Burge zich omdraaide en wilde weglopen, greep Karlsson haar mouw vast. ‘Is ze dood?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Het is een man.’

Een man, dacht hij. Wat voor man? Het was alsof hij zichzelf van een afstandje bekeek. Hij hoorde zichzelf zeggen dat hij meteen meekwam en merkte dat hij zich in de deuropening omdraaide om zijn jas te pakken; hij voelde of zijn legitimatie in zijn zak zat, trok de krukken onder zijn oksels en deed de deur achter zich dicht. Terwijl hij dat deed, rook hij de aardappels in de oven. Daar zou niks van overblijven. Pech gehad.

Hij nam plaats op de achterbank, sleurde zijn krukken de auto in en merkte toen pas dat er al iemand zat.

‘Ik vind het zo erg.’

Omdat het donker was, duurde het even voordat hij brigadier Yvette Long herkende. Ze boog zich naar hem toe alsof ze zijn handen wilde pakken. Haar haar, dat ze meestal in een staart had, hing los, en ze droeg een trui en een oude spijkerbroek. In haar stem klonk een snik door.

Met een gebaar van zijn hand legde hij haar het zwijgen op. Zijn been deed pijn en zijn ogen brandden. Hij zat tamelijk roerloos en rechtop naar de weg te kijken, die uit de natte duisternis voor hen opdoemde.

‘Ze leeft nog,’ zei hij.

Burge nam plaats naast de bestuurder van de politiewagen, van wie Karlsson alleen het korte haar en keurige baardje kon zien. Ze draaide zich om naar de passagiers op de achterbank.

‘Gaan we nog niet?’ vroeg Karlsson.

‘Nog niet. Wat heeft dit allemaal te betekenen?’

‘Ik weet niet waar u het over hebt.’

‘Commissaris Crawford belt me thuis op. De commissaris. Ik heb hem nog nooit ontmoet, nog nooit gezien. En dan belt hij me thuis, vertelt me dat ik onmiddellijk naar een plaats delict

moet en de leiding krijg over een onderzoek waar ik zelfs nog nooit van heb gehoord. En dat niet alleen. Onderweg moet ik een brigadier ophalen die ik niet ken en een hoofdinspecteur die met ziekteverlof is. Het is Frieda Klein, zei hij. Je moet uitkijken, zei hij. Het is Frieda Klein.'

Er viel een stilte.

'Wat is uw vraag precies?' vroeg Karlsson, die brandde van ongeduld.

'Waar krijg ik mee te maken?'

'Als Crawford u de zaak persoonlijk heeft toegewezen, betekent dat dat hij goede dingen over u heeft gehoord. Dus misschien kunnen we dan nu naar de plaats delict gaan?'

'Wie is Frieda Klein?'

Karlsson en Yvette keken elkaar aan.

'Is dat zo'n moeilijke vraag?' zei Burge.

'Ze is psychotherapeut,' zei Karlsson.

'En wat is uw band met haar?'

Karlsson haalde diep adem. 'Ze is betrokken geweest bij een aantal politieonderzoeken.'

'Als onderzoeker of als verdachte?'

'Een beetje van allebei eigenlijk,' zei Yvette.

'Dat is niet eerlijk,' zei Karlsson.

'Nou, het is toch zo? Ik bedoel, neem nou—'

'Hou op,' zei Burge. 'Ik wil alleen maar weten waarom de commissaris zich er persoonlijk mee bemoeit. Dat hoort niet. En waarom vindt hij dat hij me moet waarschuwen?'

Karlsson en Yvette keken elkaar weer aan.

'Ik heb al eerder met Frieda samengewerkt,' begon Karlsson.

'Wij allebei,' vulde Yvette aan.

'Ja, wij allebei. Ze heeft bepaalde gaven. Bijzondere gaven. Maar sommige mensen vinden haar...' Hij zweeg. Hoe moest hij het noemen?

'Ongelooflijk lastig,' zei Yvette.

'Dat is een beetje sterk uitgedrukt.'

'Ze jaagt mensen tegen zich in het harnas.'

'Daar kan ze niks aan doen,' zei Karlsson. 'Niet echt. Weet u nu voldoende?'

Burge knikte naar de bestuurder, en de auto begon te rijden. ‘Wanneer hebben jullie haar voor het laatst gezien?’ vroeg ze.

Karlsson keek op zijn horloge. ‘Ongeveer drie uur geleden.’

Burge draaide zich razendsnel om. ‘Pardon?’

‘Ze was betrokken bij een zaak.’

‘Wat voor zaak?’

‘Ze probeerde iemand uit een inrichting te krijgen die daar ten onrechte zat.’

‘Wie?’

‘Hannah Docherty.’

‘De zaak-Docherty? Was dat Frieda Klein?’

‘Ja.’

‘Dat is niet goed afgelopen.’

‘Nee.’

Er viel een korte stilte. Karlssons gedachten vlogen alle kanten uit. Er waren zoveel vragen.

‘Dat lijkt,’ zei hij. ‘Is het iemand die Frieda kent?’

‘Waarom vraagt u dat?’ wilde Burge weten. ‘Hebt u soms een vermoeden?’

‘Niet speciaal.’

Ze deden er verder het zwijgen toe. De auto reed de drukke Euston Road uit, nam een paar bochten, en toen zagen ze de gloed van blauwe zwaailichten. De auto stopte aan de stoeprand. Terwijl Karlsson het portier opende, draaide Burge zich nog een keer naar hem om.

‘Zijn jullie hier om haar te helpen of om mij te helpen?’

‘Kan dat niet samengaan?’

‘We zullen zien. Misschien kunt u me te zijner tijd eens uitleggen waarom u een therapeute inhurt voor uw onderzoeken.’

‘Het is niet echt een kwestie van inhuren.’

‘U moet niet op uw eerste indruk van haar afgaan,’ zei Yvette. ‘En eigenlijk ook niet op uw tweede.’

Burge schudde geërgerd haar hoofd, opende het portier en liep snel weg. Bij Karlsson duurde het langer voordat hij was uitgestapt en zich op zijn krukken had gehesen. Yvette liep achter hem. Hij kon haar zware ademhaling horen. Er hadden zich al

wat mensen op de stoep verzameld; ze werden tegengehouden door het afzetlint en een paar agenten in uniform. Dus het was waar. Opeens voelde hij zich kalm en afstandelijk worden. Dit was zijn wereld. Op zijn krukken haastte hij zich naar de plaats delict. Camera's flitsten. De verslaggevers waren er al. Hoe wisten ze het? Een van de journalisten was op een hoge muur geklommen.

Burge liet een van de jonge agenten snel haar legitimatie zien en liep verder. Karlsson voelde zich een oude, zieke man toen hij leunend op zijn krukken moeizaam zijn eigen legitimatie tevoorschijn haalde. De agent pakte het van hem aan en begon omstandig Karlssons gegevens in zijn boekje te noteren.

'Waarom hebt u haar niet tegengehouden?' vroeg Karlsson, wijzend naar Burge.

'Zij heeft de leiding,' antwoordde de man. 'We verwachtten haar al.' Toen keek hij op zijn horloge, schreef het tijdstip op en gaf de legitimatie terug, waarna hij het hele proces met Yvette herhaalde. Karlsson werd plotseling bekropen door het gevoel dat hij weliswaar terug was, maar nog niet helemaal.

Hij liep het straatje in. Zijn krukken glibberden over de natte kinderkopjes. Buiten het afgezette gebied stond een ambulance, met daarin een ambulancebroeder die over iets heen gebogen stond. Terwijl ze verder liepen naar het huis, kwam er nog een ambulance het straatje in rijden. Door het licht ervan verloor de smalle straat haar vertrouwde aanblik, was ze even gehuld in blauw en toen weer donker. Om hem heen zwijgende maar nadrukkelijk aanwezige mensen. Achter de ramen aan de overkant zag hij gezichten.

Naast de voordeur leunde een man tegen de muur. Hij droeg een witte overall, maar had zijn capuchon afgedaan en zijn mondkapje naar beneden getrokken. Hij stond te roken; hij trok hard aan zijn sigaret, blies de rook uit en inhaleerde opnieuw.

'Waar is de forensische recherche?' vroeg Burge.

'Dat ben ik,' zei de man.

'Wat doet u hier dan?'

'Ik had even een sigaret nodig.'

‘U hoort binnen aan het werk te zijn.’

De man keek eerst naar Burge en toen naar haar metgezellen. Zelfs in het licht van de auto's en de straatlantaarns zagen ze dat zijn gezicht grauw en bezweet was. Hij zag eruit alsof hij elk moment kon overgeven.

‘Ik doe voornamelijk inbraken,’ zei hij. ‘Auto-ongelukken. Zoiets als dit heb ik nog nooit gezien.’

Burge draaide zich met een schamper gezicht om naar Karlsson en Yvette.

‘We moeten naar binnen,’ zei Yvette op scherpe toon.

Een agent nam hen mee naar een politiebusje waarvan het achterportier openstond. Yvette en de agent moesten Karlsson helpen met het aantrekken van de overall, de plastic overschoenen, het mondkapje en de rubberhandschoenen, wat hem behoorlijk irriteerde. Hij was ongeduldig en bezorgd om Frieda. Toen Yvette hem wilde ondersteunen bij het lopen, duwde hij haar weg. Hij belde aan, zoals hij al ontelbare keren had gedaan, en de deur ging open.

2

Karlsson haalde diep adem en liep naar binnen. Hij werd verblind door de felle lampen op statieven, en de stank die hem in het gezicht sloeg, riep meteen een herinnering bij hem op. Een warme zomer; hij deed het deksel van een plastic afvalbak open waarin restjes vis en vlees dagenlang hadden liggen rotten, een zware zoete geur waarvan je moest kokhalzen.

Hij zag menselijke gedaanten, in witte pakken. Burge liep naar een van hen toe en zei iets, maar Karlsson kon niet horen wat. De andere gedaante had een grote camera in zijn hand, die een paar keer flitste, waardoor er zwevende blauwe slierten in Karlssons gezichtsveld bleven hangen. Hoewel hij vaak in deze kamer was geweest, leken de muren en het plafond anders dan anders in dit laboratoriumlicht; ieder scheurtje, iedere rimpeling, iedere oneffenheid was te zien.

De gedaanten keken niet naar de muren. Ze keken naar de grond en Karlsson volgde hun blik. Hij snapte het niet: waarom hadden ze de plankenvloer opengebroken? Waarom stonk het hier zo verschrikkelijk? Een angstig voorgevoel bekwam hem, maar meteen daarna, toen hij een glimp opving van wat er in het gat lag, trok er een golf van opluchting door hem heen. Hij leunde op zijn krukken, opgelucht, maar volkomen in de war.

Burge had hem al verteld dat het niet Frieda was, dat Frieda Klein niet dood was. Maar toch voelde het anders nu hij het met eigen ogen zag. Hij hoorde Yvette iets tegen hem zeggen, maar

kon de woorden niet volgen. Hij kon niet denken, zelfs niet voelen. Hij bleef gewoon staan wachten tot de wereld om hem heen weer scherp werd. Pas toen nam hij het tafereel in zich op.

Het zag er allemaal zo raar uit. Er was geen vloer. In het midden van de kamer waren de planken verwijderd en op een slordige stapel gelegd. Hij boog zich voorover en keek het gat in. Hij kon de balken zien. Of waren dat binten? Zijn hersenen leken traag te werken. Rustig blijven, hield hij zichzelf voor. Ademhalen. Nadenken. Dit is waar je voor bent opgeleid. Hij kon de Londense grond zien, wat bijna onmogelijk leek. Wat zijn huizen eigenlijk dunne, kwetsbare dingen, hoewel bedoeld om de wereld buiten te houden.

Hij zag het nu, in een van de rechthoekige ruimten. Het was het lichaam van een man, maar op de een of andere manier klopte er niets van. De ogen die naar boven staarden, waren geel en ondoorzichtig. Het gezicht leek wel van was, gebroken wit en vol blauwe plekken. Het lichaam was opgezwollen en drukte tegen het blauwe overhemd aan waar donkere vochtplekken op zaten. Er waren tekenen van leven, moddervette vliegen, en op de grond om het lichaam heen, maden waarvan sommige bewogen en andere stillagen. Dood waarschijnlijk. Hoewel Karlsson het eigenlijk niet wilde, keek hij nog wat beter. De man had iets in zijn hand. Het was uitgedroogd en beschadigd en de kleur was verbleekt. Maar het was een bloem. Een narcis, dacht hij. Een lentebloem. Het was nu maart. Terwijl hij naar het afschuwelijke gezicht keek, drong tot hem door dat het beide oren miste. Ze waren er afgesneden.

Er zat iemand op zijn knieën bij het gat in een witte kist te rommelen. Karlsson wist dat die kist plastic en papieren zakjes bevatte om bewijsmateriaal in te verzamelen. Hij begon te praten, maar door het masker voor zijn mond, kwam er alleen maar gemompel uit. Toen hij het masker wegtrok, rook hij plotseling nog meer geuren, weëer en zoeter. Hij had het gevoel dat hij elk moment kon overgeven. Je bent hoofdinspecteur, hield hij zich voor. Dus wel de laatste die een plaats delict mag onderkotsen. Hij haalde diep adem, waar hij meteen spijt van kreeg.

‘Hoelang ligt hij er al?’ vroeg hij.

De gedaante bij het gat keek op en zei iets wat hij niet kon verstaan. Karlsson maakte een hulpeloos gebaar.

‘De patholoog is onderweg,’ zei de stem, zo te horen van een vrouw.

Karlsson was zich ervan bewust dat Burge naast hem was komen staan.

‘Waar is Klein?’ vroeg ze.

De gedaante wees naar de achterkant van het huis. Karlsson trok zijn masker weer voor zijn gezicht om de vreselijke stank niet te hoeven ruiken. Samen met Burge liep hij naar de keuken. Frieda Klein zat aan tafel, met rechte rug. Het was een hele overgang van die plek van dood en verderf naar deze oase van ordenelijkheid, met een pot basilicum op de vensterbank, een kat die voorzichtig water dronk uit een bakje op de grond, en oranje, nog niet helemaal open tulpen in een aardewerken kan. Even had Karlsson het gevoel dat hij een toneel betrad en dat de verschrikkelijke werkelijkheid zich achter hem bevond. Frieda draaide zich heel langzaam naar hen om en keek hen aan met die alerte donkere ogen van haar waar hij altijd een beetje zenuwachtig van werd, zelfs als ze lachten, en dat deden ze nu niet. Haar huid was nog bleker dan normaal. Ze keek ook anders dan anders, dacht hij. En toen begreep hij het: ze herkende hem niet, hoewel hij op krukken liep. Hij trok zijn capuchon naar achteren en zette zijn mondmasker af. Ze wierp hem een flauw lachje toe, maar zei niets. Burge deed een stap in haar richting. Ze zei wie ze was en ging daarna tegenover Frieda aan de keukentafel zitten.

‘Kunt u praten?’ vroeg ze.

‘Ja,’ zei Frieda.

‘U zult een volledige verklaring moeten afleggen, maar eerst zal ik u een paar vragen moeten stellen. Denkt u dat dat lukt?’

‘Mag ik eerst met mijn vrienden praten?’

‘U zult eerst met mij moeten praten.’

‘Goed.’

‘U maakt een kalme indruk,’ zei Burge.

Frieda’s ogen kregen een donkere glans. ‘Is dat erg?’

‘Er is een lijk in uw huis gevonden. De meeste mensen zouden dat verontrustend vinden, schokkend.’

‘Het spijt me,’ zei Frieda zacht. ‘Ik ben een slecht acteur.’

Burges klonk een geluid, en toen Burge zich omdraaide, zag ze dat er in Frieda’s kleine achtertuin iemand in de regen stond. Het puntje van een sigaret gloeide op en vervaagde weer.

‘Wie is dat?’

‘Een vriend van me. Hij heet Josef Morozov. Hij heeft het lijk gevonden en is daar nogal van geschrokken.’

‘Hoe kwam het dat hij het vond?’

Frieda wreef zacht over haar slapen.

Burges zag dat ze op het punt stond om in te storten.

‘Ik ben een paar uur geleden thuisgekomen, na een zware dag. Ik rook iets. Ik begreep niet waar de stank vandaan kwam. Josef is bouwvakker. Hij doet weleens klusjes voor me. Hij kwam hiernaartoe en trok een plank los. Ik dacht dat er een dode rat of zo zou liggen.’

‘Weet u wie het slachtoffer is?’

‘Ja. Hij is een ex-agent. Hij heet Bruce Stringer.’

Burges zei niet meteen iets. Ze wist nauwelijks waar ze moest beginnen. ‘Hebt u enig idee wie dit kan hebben gedaan? En waarom het lichaam van een ex-agent in uw huis is gelegd?’

Nu was het Frieda’s beurt om te aarzelen. Burges zag dat ze naar Karlsson keek. Hij knikte naar haar.

‘Sorry,’ zei Burges. ‘Maar ontgaat me soms iets?’

‘Goed dan,’ zei Frieda. ‘Ik zal u vertellen wat ik ervan denk. Ik ben er bijna zeker van dat Stringer is vermoord door een man die Dean Reeve heet. Hebt u weleens van hem gehoord?’

‘Meent u dat?’ vroeg Burges.

‘Ik denk dat het zo is, ja, als u dat bedoelt.’

‘Iedereen weet wie Dean Reeve is,’ zei Burges. ‘Hij was verantwoordelijk voor een aantal ontvoeringen en een moord. Het probleem is dat hij zeven jaar geleden zelfmoord heeft gepleegd.’

Frieda schudde haar hoofd. ‘Als u weer op het bureau bent, zult u zien dat er een dossier over mij is. En in dat dossier staat onder andere dat ik blijf beweren dat Dean Reeve nog leeft en